

[Finansministeren]

sædvanlig praksis, så jeg kunne for så vidt nøjes med at konstatere dette. Men jeg skal da gerne tilføje, at det er rigtigt, at der ikke er afsat reserver på finansloven, hvoraf midlerne kan tages.

Hertil er først og fremmest at sige, at regeringen anslår, som det tidligere er blevet meddelt, også i finansudvalget, at bruttoudgifterne ved disse foranstaltninger i det store og hele vil blive opvejet af tilsvarende besparelser på udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge og bistandshjælp.

Der er ikke som antydnet i spørgsmålet noget statsligt urigtigt i en sådan procedure. De reserver, der afsættes på finansloven, hjemler i sig selv ikke afholdelsen af specifikke udgifter. De er udtryk for et skøn over, hvilke udgifter til bl. a. lovgivning eller andre nye foranstaltninger der vil være behov for. Et sådant skøn binder ikke folketinget. Der er ved afsættelse af reserverne ingen binding, som forhindrer, at totalbudgettet ændres ved lov eller, som det er sket her, ved aktstykkevedtagelse, der senere indgår i tillægsbevillingslovforslaget for det pågældende finansår.

Jeg har da også kunnet notere mig, at finansudvalget, bortset fra fremskridtspartiets repræsentanter, var enigt i anvendelsen af aktstykkeproceduren, og at finansudvalget, bortset fra fremskridtspartiets repræsentanter, har afvist fremskridtspartiets forslag om tilbagetrækning af aktstykkerne fra udvalget.

Askjær Jørgensen (FP):

Ja, for det første havde jeg vel nok ikke regnet med, at finansministeren ville indrømme, at man har forsøgt nu ligesom at gøre finansudvalget til et minifolketing eller et overfolketing. Men det, det drejer sig om her, og det ved finansministeren jo godt, er, at det er uærligt, at regeringen sidst på året 1980 afsætter reserver på en finanslov, og dem skærer man ned i forhold til tidligere år. Derefter kommer man så med en betydelig udvidelse af nogle aktiviteter, og så angiver man minsandten, at de skal trækkes på en BX-plan.

Hvis man kan gøre det, og hvis det skal være almindeligt fremover, hvorfor i alverden så i det hele taget komme med flere hundrede ændringsforslag til finansloven fra regeringens side? Hvorfor i alverden blive ved

med at have reserver, når man bare kan sige, at det er noget, der kan afgøres ved et aktstykke, så er der fuld bevillingsmæssig dækning, og så henviser man bare til, at det kan trækkes på en BX-plan?

Det, jeg egentlig gerne vil have ministeren til at indrømme, er, at regeringen her reelt forsøger at camouflere, at den i efteråret ikke turde sætte det beløb af til reserver, som den måske inderst inde godt vidste at der var brug for. Eller også er det således, at regeringen nu for at camouflere den store ungdomsarbejdsløshed vil have i titusindvis af unge deponeret på nogle basisår, en EFG-uddannelse, så de kan komme ud som arbejdsløse unge, men uden at tælle i det år. Det, det drejer sig om her, er, at regeringen vil camouflere sin forkerte politik, og fordi man ikke synes, man kan overtrække reserverne så voldsomt, opfinder man denne BX-plan. Det synes jeg finansministeren skulle have indrømmet. Jeg synes, finansministeren skulle indrømme, at det går i retning af, at man bruger en forkert politik.

Så skal jeg slutte med at sige til finansministeren, at man skal ikke tage det som udtryk for, at hele finansudvalget synes, proceduren var rigtig, fordi et stort flertal gik ind for den. Det er jo det flertal, der synes, at disse EFG-pladser skulle oprettes, og man kunne se, at hvis det skulle nå at træde i kraft til august, var det nødvendigt at køre det igennem på den måde; men det er ikke ensbetydende med, at man var tilfreds med proceduren, for den var der nemlig mange flere der var meget utilfredse med.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger, men jeg vil godt gøre den enkelte bemærkning, at regeringen jo ikke bare kan henvise til en BX-plan eller til noget som helst andet. Det afgørende for, om regeringen kan få tilslutning til at anvende midlerne på den måde, regeringen stiller forslag om, er jo, at der er et flertal, der anser det for en hensigtsmæssig anvendelse af midlerne.

I denne sammenhæng er det et spørgsmål om, at et flertal i finansudvalget – og jeg kan godt tilføje: et flertal i folketinget – anser det for hensigtsmæssigt, at vi i den situation, vi er i, med en udvikling i arbejdsløsheden og ikke mindst i ungdomsarbejdsløsheden, an-